

Jill Tomlinsonová

O ztracené kočičce

 P R E S S

O ztracené kočičce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

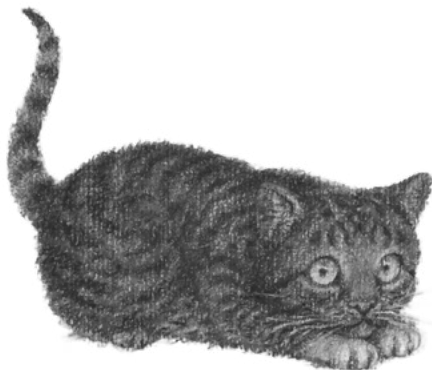

Jill Tomlinsonová
O ztracené kočičce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jill Tomlinsonová

O ztracené kočičce

Ilustroval Paul Howard

 P R E S S

Pro Triciu a její děti, Joannu, Rodericka a Caroline.

A také pro mého milovaného muže.

Obsah

Podivný koš

9

Sem a tam je k ničemu

21

Dělají to pro zábavu

31

Kočíčí čubička

38

Pořádně mokrá cesta

47

Zuzi málem pod hladinou

58

Domů autem?

67

Konečně doma

76

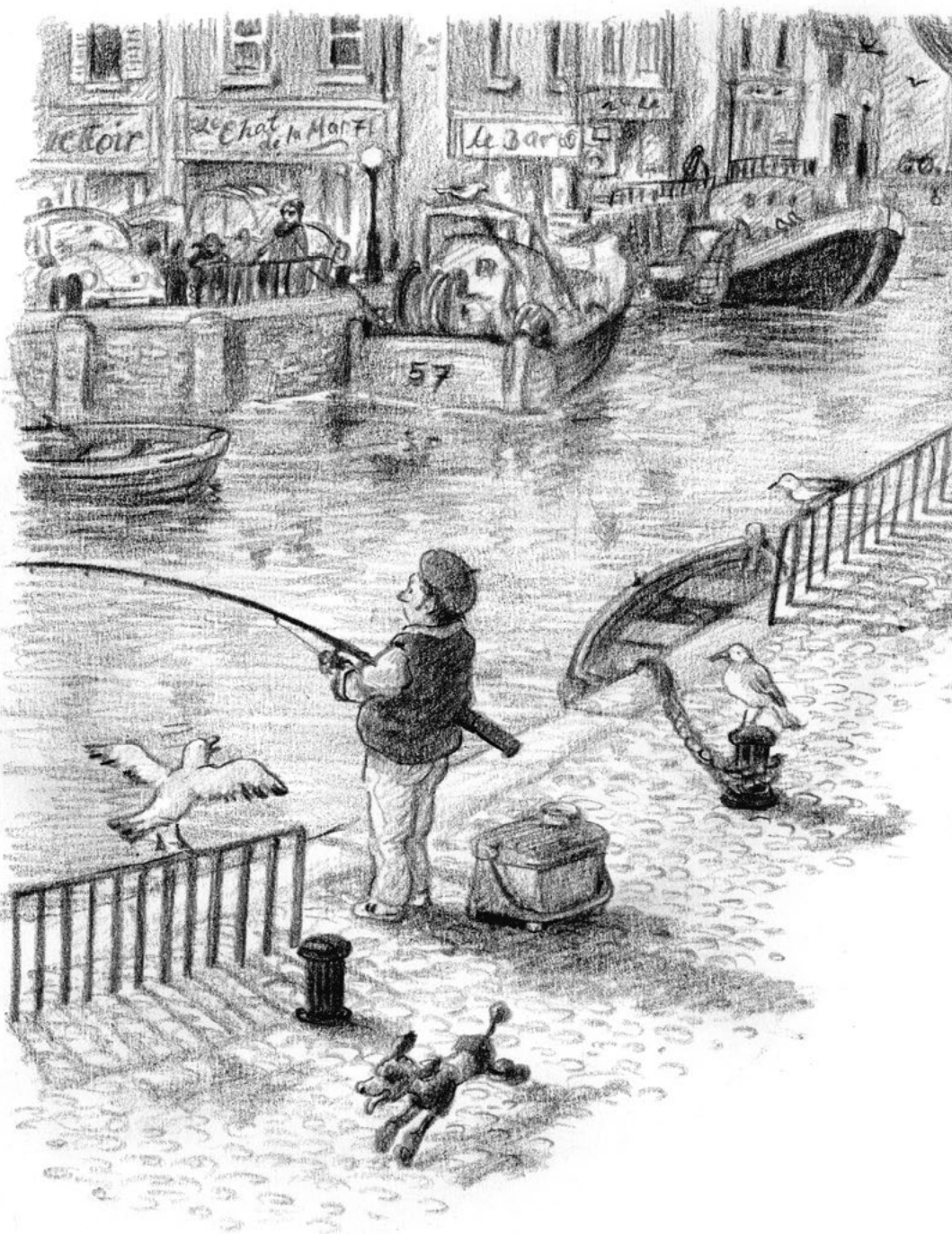
Tak tohle je Zuzi.

Zuzi je malá mourovatá kočička.

Je spokojená se svým životem
ve Francii, baví ji honit motýly
a ráda se nechává hladit proti
srsti.

Ale vůbec se jí nelíbí, když se
ztratí...

Podivný koš

Zuzi byla malá mourovatá kočička. Měla bílé vousky a na předních tlapkách elegantní ponožtičky.

Žila v malé vesničce na francouzském pobřeží, v domě rybáře, který měl čtyři syny. Pierrovi bylo deset, Henrimu osm, Paulovi šest a Gabymu

čtyři. Když se chlapci postavili do řady vedle sebe, vypadali jako schůdky. Všichni čtyři si se Zuzi moc rádi hráli a brali ji všude s sebou.

Pierre, ten nejstarší, omotal jednu z robustních noh velkého jídelního stolu kusem starého koberce, a vyrobil jí tak škrabadlo. Zuzi si tedy mohla brousit dráčky podle libosti.

Henri zase věděl, kde přesně je Zuzi na svém strakatém bříšku nejvíc lechtivá.

Zatímco zbytek tělíčka měla

Zuzi černě pruhovaný,

bříško měla pose-
té černými flíčky.

Proto Henri s ob-
libou říkával, že je

Zuzi svrchu tygr
a zespodu
levhart.

A Zuzi si jeho šimrání a lechtání užívala plnými doušky.

Paul jí vyrobil hračku. Na konec dlouhého provázku přivázal kus šustivého papíru, tahal ho za sebou po zemi a Zuzi ho honila. Dokázala být opravdu rychlá, takže Paula pokaždé brzy dostihla. Neúnavně skákala znovu a znovu a papírek chytala. Paul se musel vždy na chvíli zastavit a chytit dech, a přitom nechal papírek pohupovat ve vzduchu nad Zuzinou hlavou tak vysoko, aby na něj nedosáhla. Zuzi skákala a skákala a snažila se ho chňapnout, ale Paul s ním škulbl pokaždé, když se k němu dostala moc blízko. S Paulem byla prostě legrace.

Nejlepší ze všech byl ale Gaby, ten nejmladší. Zuzi ho naprosto zbožňovala, i když k tomu měla poněkud zvláštní důvod. Gaby totiž nevěděla, jak se mají kočky správně hladit. Většinou se

líbí, když je lidé hladí od hlavy k ocásku, tedy po směru srsti. Gaby však Zuzi hladil obráceně – od ocásku k hlavě – a Zuzi to milovala. Pokaždé se mu rozkošnický lísal k dlani, spokojeně předla a vrněla jako šicí stroj a pobízela ho, ať s hlazením nepřestává. Nic na světě si neužívala víc. No vážně – bylo to dokonce ještě lepší než dát si rybu. A to jí ryby opravdu chutnaly, což bylo dobře, protože je dostávala každý den k snídani i k večeři.

Chlapci pomáhali svému tatínkovi, který se vracel v loďce domů s nachytanými rybami. Každý den na něj čekali na molu – Pierre, Henri, Paul, Gaby a Zuzi. Zuzi směla sníst všechny ryby, které byly příliš malé na prodej. A i když někdy nebyl úlovek zrovna velký, pro Zuzi se vždycky něco našlo. Kdyby ji chlapci tolik neproháněli, nejspíš by se brzy pěkně zakulatila.

Zuzi nenáviděla čas, kdy byli chlapci ve škole, protože si neměla s kým hrát. Nebyl nikdo, kdo by jí nad čumáčkem houpal kouskem provázku, házel jí míček, nebo s ní lezl po stromech. V takových chvílích se toulala sama u mola a pletla se lidem pod nohy, nebo vyrážela na průzkum do polí a luk za vesnicí.

Jednoho dne honila na louce motýly, když tu málem vrazila do obrovského koše. Koše Zuzi znala – na molu se jich vždy povalovaly spousty – ale tenhle byl mnohem větší. Zuzi se vyškrábala po jeho strmé stěně nahoru a nakoukla dovnitř. Koš byl tak veliký, že v něm dokonce stála dřevěná stolička, a pod ní byl malý příjemný kousek stínu.

Ten den bylo opravdu horko, a tak se Zuzi rozhodla, že si na chvíličku zdřímne. Tiše skočila dovnitř a pak se celá schovala pod stoličku.

Stočila se do klubíčka, takže vypadala jako obrovský chundelatý hlemýžď.

Netrvalo dlouho a usnula.

Probudila se s velmi zvláštním pocitem. Jako by se koš houpal ze strany na stranu, takže to se Zuzi házelo sem a tam. Rychle přeběhla ke kraji a vylezla po stěně koše nahoru, aby mohla vyskočit ven. Jakmile se ale podívala přes okraj, hned si to rozmyslela. Dolů na zem to totiž bylo pořádně daleko – tak daleko, že se neodvážila skočit. Koš sebou znovu trhnul, a tak se musela chytit vší silou. Podařilo se jí nahnátnout tlapkami jakési lano a pevně ho sevřela.

Lano? Když lezla dovnitř, žádných lan si nevšimla. Podívala se nahoru. Ta lana vedla k velikému balónu – nebo spíš k obřímu balónu. Zuzi se vznášela vysoko na obloze, uvnitř koše zavěšeného pod balónem!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy O ztracené kočičce.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.